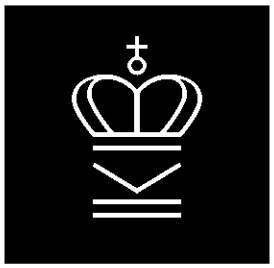

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

E. Christiansen og J. Ervig:

Fire Aars Kamp.

1918.

VERDENSKRIGEN 1914-18

8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019380859

0318

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FIRE AARS KAMP

AF

ERNST CHRISTIANSEN

OG JOHS. ERWIG

SOCIALDEMOKRATISK UNGDOMS-FORBUND UNDER VERDENSKRIGEN

Hvor før vi stod endnu vi staa,
vi valgte ej paa Maa og Faa
en Fanevagt i Blinde . . .

1919. I 189

SOCIALDEMOKRATISK UNGDOMSFORBUNDS FORLAG
KØBENHAVN 1918

15 ØRE

FIRE AARS KAMP

Hvad vil Socialdemokratisk Ungdomsforbund?

DEN socialdemokratiske Ungdomsbevægelse skal være Saltet, det fornyende, foryngende og forfriskende Salt i Arbejderbevægelsen.

At skabe vidende, villende og kæmpende Socialister, det er Ungdomsforbundets Maal. Til dette samler det de Tusinder af Medlemmer indenfor sine Rammer.

De Tusinder, der maa og skal være Socialismens Avantgarde, der skal hæve den rene Socialismes Fane højest og gaa i Spidsen i Kampen mod Kapitalismen og Militarismen.

Ungdomsbevægelsen maa have sit Blik vendt mod Fremtiden, thi det er dens Opgave at samle det Slægtled, der skal forme og bestemme denne Fremtid.

Men ogsaa Dagen i Dag har Krav paa Ungdomsbevægelsen. De Kampe, der kæmpes Verden over, det Liv, der leves og lides i disse Stormtider, kan Ungdommen ikke lade passere uænset forbi. Netop som de, der skal løse Fremtidens Opgaver, maa Ungdommen tage sit Parti i Dagens Strid.

Men for at kunne dette maa Ungdomsbevægelsen være selvstændig, være Herre i sine egne Organisationer. Selv tænke sine egne Tanker, selv kæmpe sine egne Kampe.

Hvorledes skulde en Ungdomsbevægelse kunne eje Saltets fornyende Egenskaber, dersom den blot var den gamle Vin, hældt paa nye Læderflasker.

Sandt nok: Skellet i Samfundet drages ikke mellem gammel og ung, men mellem fattig og rig. Alligevel er det dog saaledes, at hvert Slægtled stilles overfor nye Kampe, som det maa kæmpe paa sin Maade, hvert Slægtled har sin Indsats at yde.

Altid saa „de gamle" — ikke de gamle af Aar, men de gamle af Sind og i Hjærte, de, hvis Hjerner kun evnede at fatte Dagen i Dag, de, hvis Øjne aldrig skuede længere end til det yderste af deres egen Næsetip, de der aldrig saa det nye vokse frem i nye Tider — altid saa disse „gamle" med Vrede paa den Ungdom, der tænkte sine egne Tanker og ikke sløvt autoritetstroende gik i de gamles udtraadte Fodspor.

Men hver den Bevægelse, der er i Pagt med Retten og

Udviklingen, lader sig ikke hæmme af Vrede eller Modstand. Den tager dristig den tilkastede Handske op og træder an til Kamp mod alle Modstanderne.

Og saaledes gør ogsaa den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse.

Igennem 11 Aar har den nu kæmpet sig bestandig fremad. Hvert Aar, der randt, bragte nye Kampe, men bragte ogsaa nye Sejre. Bestandig bestræbte Ungdomsbevægelsen sig for at udfylde sine Opgaver, virke for den socialistiske Oplysning, være forrest i Kampen mod Militarismen, hæve den rene socialistiske Fane højest.

Og bestandig sluttede flere og flere op i den røde Ungdoms Rækker.

Verdenskrigen

har intet forandret heri. Socialdemokratisk Ungdomsforbund er det samme nu som før. Men Verdenskrigen forøgede Vanskelighederne for Ungdomsforbundet, ikke mindst derved, at det fik nye Modstandere, nye Fronter at kæmpe paa.

Alligevel har Ungdomsforbundet i disse Krigsaar mere end fordoblet sin Styrke paa alle Omraader.

Men netop Ungdomsforbundets Styrke giver nye Angribere. Saalænge Ungdomsforbundet intet betød, tav man om det. Nu betyder Ungdomsbevægelsen noget, derfor angriber man den.

Angrebene er mangeartede og modstridende: „Ungdomsforbundet er drevet ud i en halvsyndikalistisk gold Opposition og Kritik mod det socialdemokratiske Parti, og derved har det forsømt sine egentlige Opgaver," siger nogle. „Ungdomsforbundet har svigtet Socialismen og Antimilitarismen ved fromt og „loyalt" at traske i Hælene paa det gamle Parti," siger andre.

I sig selv siger de modstridende Angreb netop, at Ungdomsforbundet har fulgt den rette Kurs, og en Imødegaaelse turde derfor i og for sig være overflødig.

Men da Ungdomsbevægelsen ikke er tjent med, at Begreberne forfuskes og forvanskes, skal i det efterfølgende gives en dokumenteret Fremstilling af Ungdomsforbundets Stilling gennem de forløbne Krigsaar.

Det er ikke noget „Forsvar". Ungdomsforbundet tiltrænger intet saadant, men kan roligt benytte Hørups stolte Ord:

„Vi er ikke kommet her for at forsvare os, vi har intet at forsvare, thi det er os, der har Ret. Vi er ikke kommet for at undskylde os, hvad skulde vi undskylde, det er de andre,

der har forbrudt sig. Vi er kommet for at angribe — for at angribe dem, der er en Hindring, ikke for os, men for Landet."

Det er Ungdomsbevægelsen, der har Ret, — ogsaa Retten til at angribe alle de, der er en Hemsko, ikke for Ungdomsforbundet, men for Socialismen.

August 1914

var den store Prøvesten for Arbejderbevægelsen i alle Lande. Og vi tager derfor vort Udgangspunkt herfra.

Der var i disse kritiske Dage tre Spørgsmaal, danske Socialister skulde tage Standpunkt til: *Militærbevillingerne, Mobiliseringen* og *Internationale.*

Det var Tvivlens og Uvishedens Dage. Adskillige Partifæller, der *nu* har fundet sig et fast Standpunkt enten til højre eller til venstre for Ungdomsforbundet, stod i de Dage vaklende overfor Spørgsmaalene.

Men den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse vaklede ikke. I *Fremad* for 1. August 1914 skreves der om

Militærbevilling og Mobilisering:
Nu!

Efter at vor Artikel „Krig" er skrevet, og efter at „Fremad" er gjort klar til Trykning, er den verdenspolitiske Situation voldsomt tilspidset. Stormagterne mobiliserer, Krigstilstand indtræder i Tyskland, og det ser i dette Øjeblik ud til, at ogsaa Danmark staar parat til en omfattende Mobilisering.

Med aandeløs Spænding følger man Situationens Udvikling, og med Forundring synes man at mærke, at ogsaa det danske Socialdemokrati er indforstaaet med og billiger Regeringens paatænkte Mobiliseringsplan.

Er det da Meningen, at Danmark **skal** indblandes i en europæisk Storkrig?

Burde man ikke undlade enhver krigsmæssig Foranstaltning, der kun kan henlede Magternes Opmærksomhed paa os og trække os med ind i det store Vanvid!

Vil Socialdemokratiet da ikke løfte sin mægtige Røst til en dirrende Protest!

Vil man ikke?

Saa maa den socialdemokratiske Ungdom gøre det!

Saaledes talte den socialdemokratiske Ungdom den 1. August 1914, staaende paa Krigens Tærskel. Og i næste Nr. af *Fremad*, da Mobiliseringen var en Kendsgerning, gentoges i en Spidsartikel de samme Anskuelser:

Socialdemokratiet, og for den Sags Skyld ogsaa de Radikale, har altid hævdet det Standpunkt, at Danmark i Tilfælde af Krig gjorde bedst i at være saa stille som muligt og slet ikke vise eller slaa paa Sværdet. **Vi ser ingen som helst Anledning til selv i dette Øjeblik at**

forandre denne Anskuelse. Hvad vi mener i Dag, løber vi ikke fra i Morgen.

I samme Artikel tages Standpunkt til den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Militærbevillinger:

Det har vakt adskillig Forundring hos saavel unge som gamle, at Rigsdagsgruppen uden Protest har været Vidne til Regeringens Mobiliseringer og stiltiende har givet sin Tilslutning ved Bevillingen af 10 Millioner i Forsvarsøjemed. . . . Socialdemokratiet, der ikke har Ansvaret for den Forsvarsordning, vi nu har, er derfor heller ikke den mindste Smule forpligtet til at være medansvarlig for dens Benyttelse og Bevilling af Midler dertil.

Det er vor Opfattelse, at Partiet ikke burde være gaaet med til dette, og vi fralægger os ethvert Medansvar for denne vort Partis Handlemaade.

Uden Tøven havde Ungdomsbevægelsen her stillet sig paa det rene socialdemokratiske Standpunkt; „Ikke en Mand og ikke en Øre til Militarismen". Men *Fremad* saavel som hele Ungdomsbevægelsen paabegyndte ikke derfor nogen Smædekampagne mod Partifællerne i Rigsdagen. Klart, men fuldkomment sagligt, ytrede man sig.

En anden Artikel i det samme Nr. af *Fremad* behandler Aarsagen til, at Ungdomsbevægelsen ikke direkte havde foretaget nogen Aktion mod Indkaldelserne:

Hvad de store Indkaldelser angaar, vil ingen med Rette kunne bebrejde Ungdomsbevægelsen, at den ikke har protesteret. Med den Hurtighed, det hele er gaaet, har det været umuligt. Det nytter ikke meget at demonstrere overfor det, der er foretaget. **Men overfor videre Indkaldelser bør der protesteres kraftigt.**

At Socialdemokratiet ikke løftede sin mægtige Røst til Protest, skyldtes Grunde, der er noksom bekendte, og som vi derfor ikke skal komme nærmere ind paa. Den socialdemokratiske Ungdoms Røst er betydelig spædere, og den formaaede derfor ikke at trænge igennem.

Men denne Røst lød. Ikke alene i *Fremad*, men ogsaa alle andre Steder, hvor den kunde komme til Orde. I personlige Samtaler og ved Konferencer med Partiets ledende Mænd gjorde Ungdomsbevægelsens Ledelse disse Anskuelser gældende og søgte dem fremmet.

Hvad der skete hine Dage, har gentaget sig alle Krigsaarene igennem. Klart og skarpt er Kampen ført mod Militarismen, med Mund og med Pen og med Handling. Men derom under et andet Afsnit:

Internationale.

Ogsaa her har Forbundet fulgt den rene og klare Retningslinje, der blev fastslaaet i August 1914. Denne Ret-

ningslinje var Karl Marx' Parole: *Arbejderne har intet Fædreland; man kan ikke fratage dem, hvad de ikke har!* — og i *Fremad* for 15. August 1915 udtrykkes dette saaledes:

Socialdemokratiets Protest blev da kun et afmægtigt Raab. . . Det har sikkert været mange en stor Skuffelse at se dette. Men det maa aabent erkendes. . . Selv Arbejdernes Førere er revne med i Nationalismens Heksedans. . . **Arbejderklassen maa gøre sig klart, at Militarismen maa bekæmpes med rene Linjer, at den ikke maa gaa ud i Krig for Kapitalismens Interesser.**

I en anden Artikel i samme Nr. siges der:

Vi har ikke Ret til at dømme det internationale Socialdemokrati, fordi det ikke har **forhindret** Krigen, thi det har det sikkert ikke kunnet, men vi har Ret til at fordømme den Tendens, der gaar igennem en Del af de Manifester, de forskellige Landes Socialdemokrater har udstedt, og hvori de vedkender sig, at Arbejderne har Interesser at varetage i denne Krig, og at de har et Fædreland, de bør værge og kæmpe for. **Men dermed har vi i Virkeligheden forraadt vor helligste Grundsætning, det internationale Broderskab.**

Ogsaa om denne Anskuelse gælder det, at vi uforandret har holdt og hævdet den til Dato. (Men derom videre under Afsnittet „Zimmerwald").

Hermed turde det da være dokumenteret, at den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse i de kritiske Augustdage 1914 indtog *en klar, international, antimilitaristisk og socialistisk Linje.* Ingen af vore Klassefæller, hverken de, der staar tilhøjre eller de, der staar tilvenstre for os, vil kunne benægte dette. Vi skal da undersøge, om Ungdomsforbundet senere har fraveget dette Udgangspunkt, og vi skal som hidtil gøre det ved at *dokumentere* vor Stilling.

Grundlov og Kongemiddag.

Om Ungdomsbevægelsens Stilling til disse to Spørgsmaal er der ingen Anledning til at dvæle længe. Overfor Grundloven var Stillingen den, at vi selvfølgelig anerkendte den som et Fremskridt, der kunde og burde benyttes til yderligere Fremme af Arbejderklassens Interesser, men at vi samtidigt naturligt reagerede mod den *Overvurdering* af Grundloven og Valgretten, der i de Dage syntes at gøre sig gældende.

At den høje Valgretsalder og den *Maade*, d. v. s. ved et kæmpemæssigt Forlig i „den nationale Samling"s Tegn, hvorpaa Grundloven blev til, heller ikke bidrog til at skabe særlig Begejstring hos Arbejderungdommen, var kun rimeligt.

Hvad „Kongemiddagen" angaar, hævdede *Fremad*, at Rigsdagsgruppen skulde følge Kongresbeslutningen, der forbød

at deltage i saadanne Fester, saa meget mere, som det ikke var muligt at se, hvilke *Arbejder*klassen gavnlige Interesser, der tjentes ved at gaa til Kongen.

(Om disse to Spørgsmaal se *Fremad* Nr. 1, 3 og 4, 9. Aarg.).

Ministersocialismen.

Ligesom en Række andre europæiske Lande har ogsaa Danmark under Verdenskrigen faaet den første socialistiske Minister.

Fra syndikalistisk Side har man benyttet dette til stærke Angreb paa Ungdomsbevægelsen, fordi dens Ledere ikke kraftigt nok havde bekæmpet dette.

Hvor lidt Sandhed, der er i disse og andre Beskyldninger for „Forræderi", fremgaar klart af følgende Artikel, som daværende Medlem af Socialdemokratiets Hovedbestyrelse, Frk. *Marie Nielsen*, skrev i *Fremad* efter hin berømte Natkongres, hvor hun var en af de skarpeste Talere mod Ministersocialismen:

Denne Kongres maatte tage sin Beslutning under Forhold, der bedst betegnes ved Ordet Tvangssituation.

Indtrædelsen af en socialdemokratisk Repræsentant betegnedes som nødvendigt, gik vi ikke med, da fik vi Valg, og Valget vilde i overordentlig Grad øge Faren for at komme med i Krigen; dertil kom den nedtrykkende Meddelelse, at et eventuelt Valg vilde blive et Alliancevalg.

Det var onde Kaar at blive stillet over for: Ministeren eller — **maaske** — Krigen. Afstemningen bar tydeligt Vidnesbyrd om den usikre Stemning i Forsamlingen.

Det, der fik de $^{9}/_{10}$ af denne Forsamling bortset fra de faa **glade** Jastemmer til at stemme, som de gjorde, var vort idelle Krav: **Fred for enhver Pris.** De havde af Motiveringen til Forslaget faaet det Indtryk, at fik Danmark ikke en socialdemokratisk Minister, da vilde Krigsfaren i betydelig Grad øges for vort Land, og de vilde for alt i Verden ikke være med at øge den.

Slig Grund til Afstemning kan en selv nok saa „ondartet Principrytter" ikke underkende. For enhver Pris vil vi Proletarer søge at holde vort Folk og dermed vor Klasse i Danmark uden for denne Kapitalistkrig, hvor Proletarer har alt at tabe, intet at vinde.

Ganske vist har vi efter min Mening her betalt en betydelig Pris uden at faa noget til Gengæld. Danmarks Fred afhænger nu som før af de kæmpende Stormagtsgrupper og **ikke** af vore indrepolitiske Forhold (der er dog ingen, der mere for Alvor tror paa, at noget Parti her i Landet **selv** vilde erklære Krig), og selv Valgfreden indtil Krigens Afslutning er vi ikke engang sikret, intet garanterer os, at ikke et af Oppositionspartierne en skønne Dag atter rejser Valgkravet, og saa er vi den! Hvad skal vi saa byde for at faa Fred?

Men det var kun $^{1}/_{10}$ af hele Forsamlingen, der havde **den** Mening. Resten troede at **sikre Freden** ved deres Jaafstemning, og denne Anskuelse maa man dog respektere, selv om man ikke deler den.

De samme Betragtninger gælder de 3 „Stemmer ikke", der vel

nærmest maa regnes under Jagruppen, dog med den Tillægsbemærkning, at disse tre aabenhart ikke var **overbevist** om, at det politiske Forlig bød os reelle Værdier og Garantier — deraf Mellemstandpunktet.

Jeg maa oprigtigt tilstaa, at jeg den Nat ikke havde Indtryk af, at nogen — maaske med Undtagelse af de faa **glade** Jastemmer — svigtede, nødtvungent stemte man, som man gjorde, for at undgaa Krigens Ulykker; man foretrak et mindre Onde for et større.

Saaledes bedømte en af de mest udprægede Nejstemmer Situationen. Hvor grundløs bliver da ikke alle de larmende Angreb om usselt og elendigt Forræderi. Alle disse Angreb, der var dikteret af Syndikalisternes Skuffelse over, at Ungdomsforbundet ikke *vilde gribe* denne „Lejlighed" og „benytte" den til en Partisprængning.

Mens Ungdomsbevægelsens Stilling ved denne Lejlighed, hvor den i sin Midte talte baade Ja-Stemmer, Ikke-Stemmer og Nej-Stemmer, viste ogsaa talrige Partifæller, hvor løgnagtige de ofte saa fremsatte Beskyldninger om tilstræbt Partisplittelse var.

Værnepligtsstrejke og Militærstrejke.

I Diskussionen om Bekæmpelse af Militarismen har *Værnepligtsstrejke* (Nægtelse af at møde paa Session) og *Militærstrejke* (Massemilitærnægtelse ved Krigsmobilisering) indtaget en fremskudt Plads efter Verdenskrigens Udbrud. Og det har faaet yderligere Aktualitet derved, at en Del unge Arbejdere har iværksat den førstnævnte.

Allerede paa Forbundets Kongres i Odense 1915 drøftedes Spørgsmaalet, der senere var Genstand for en lang Række Artikler i „Fremad".

Tilhængere af Værnepligtsstrejken hævder, at denne er en naturlig Konsekvens af Antimilitarismen og at det vil være muligt ad denne Vej at afskaffe den almindelige Værnepligt. Modstanderne mener, at Værnepligtsstrejke vel kan fritage enkelte for Soldatertjeneste, men ikke afskaffe Værnepligten, og at Arbejderklassen i sin Kamp mod Militarismen maa optræde som *Klasse* og ikke som Individualister, hvorved de enkelte Ofre ikke kommer til at staa i Forhold til Resultaterne. Begge Parter er iøvrigt enige om *Militærstrejken*, der dog til sin Realisation kræver en Samvirken af alle det paagældende Lands Arbejdere.

Paa Kongressen i Aalborg 1917 var Spørgsmaalet atter fremme, og i den vedtagne Udtalelse hedder det herom:

Kongressen betoner, at Militarismen er et nøje Led i selve det kapitalistiske Samfund og derfor ikke overalt kan afskaffes, før Sam-

fundets økonomiske Udvikling er tilstrækkelig fremskreden dertil. Den anerkender fuldtud det Kampmod og den heroiske Offervilje, som udvises af de Klassefæller, der er Værnepligtsnægtere, og protesterer mod den brutale Behandling, netop disse Militærnægtere er Genstand for fra de militære Bødlers Side; men **den kan ikke anbefale denne Kampform**, hvor den enkelte maa bringe saa uendeligt store Ofre med saa ringe Resultat, men opfordrer Afdelingerne til at bruge den oprørende Maade, hvorpaa man behandler de af vore Kammerater og Klassefæller, som ved Værnepligtsstrejke sætter deres Liv og Personlighed ind i Kampen, som Middel til at vække Arbejderklassens Had og Afsky mod det militaristiske Vanvid.

Kongressen peger endvidere som Middel til at forhindre Udbrud af Krige paa Militærstrejke ved Mobilisering i Forbindelse med faglige Massestrejker, og paalægger Afdelingerne at føre dette Spørgsmaal og andre Kampformer frem til Drøftelse i Arbejdernes faglige og politiske Organisationer.

Denne Udtalelse vedtoges med 76 Stemmer mod 43 (der ønskede direkte Støtte af Militærnægtere), og hermed var Ungdomsforbundets Stilling givet. At det ogsaa i Spørgsmaalet Værnepligtsstrejke har set rigtigt, naar det mente Vejen ufremkommelig, derom vidner det afgjort negative Resultat, Bevægelsen kan opvise for de *syndikalistiske* Militærnægtere, idet Nægtelsen ikke har formaaet at komme Militarismen til Livs. Derimod har *de socialdemokratiske* Nægtere haft Ret, der i Nægtelsen kun saa et opsigtsvækkende Agitationsmiddel.

Eet haandgribeligt Resultat har Bevægelsen dog at opvise: Loven om Militærpligtiges Overførelse til civilt Arbejde. Den er fra Regeringens Side betegnet som en Imødekommelse af Militærnægterne, medens den fra disses Side betegnes som en Skruebrækkerlov og en Lov, der skal umuliggøre deres Kamp, hvorfor de har erklæret Krig imod den.

Hvadenten nu det første eller det sidste er rigtigt, saa viser det blot, at Ungdomsforbundets Ledere havde Ret, naar de hævdede, at hvis Værnepligtsnægtelsen overhovedet førte til noget, saa var det, at Regeringen vilde søge Midler til at omgaa den, enten ved en Imødekommenhed, der ikke rokkede ved den almindelige Værnepligt, eller ved en — Undtagelseslov.

Om denne Lov vedtog Forbundets Hovedbestyrelse med alle St. mod 2 paa sit Møde i Paasken 1918 følgende Udtalelse:

Med Henblik paa den i Rigsdagen vedtagne Lov om Værnepligtiges Overførelse til civilt Arbejde udtaler Hovedbestyrelsen, at man erkender det i det oprindelige Lovforslag indeholdte **Princip** som et Fremskridt, men slaar samtidig fast, at dette Princip gennem Landstingets Ændringer er blevet væsentlig forringet og forfusket, saaledes at Loven i Praksis maa siges at være blevet betydningsløs. Hovedbestyrelsen finder derfor, at der for S. U. F. som **Organisation** ikke paa nuværende

Tidspunkt er Anledning til at udtale sig for eller imod Benyttelsen af Loven, men overlader det til hvert enkelt Medlem at træffe sin Beslutning i saa Henseende.

Ungdoms-Internationale.

Om Forbundets Stilling hertil er der i denne Forbindelse ikke meget at sige. Vi har fra første Færd deltaget i Bestræbelserne for atter at knytte de ved Krigens Udbrud afbrudte Forbindelser. Det lykkedes allerede i Paasken 1915, da en Konference holdtes i Bern, og det viste sig, at Anskuelserne om Krigen og Midlerne til at bekæmpe den var ganske de samme, som det danske Ungdomsforbund havde fremsat. (Se *Fremad* Nr. 24, 8. Aarg.).

Ogsaa her er Kursen siden holdt uforandret, og det kan blot tilføjes, at Krigen saa langt fra at virke ødelæggende og splittende paa Ungdommens Internationale tværtimod har gjort det stærkere og mere livskraftig end nogensinde før. (Iøvrigt henvises herom til Forbundets Festskrift „*Ungdom under rødt Flag*".)

Zimmerwald.

En naturlig Konsekvens af Forbundets rene antimilitaristiske og internationale Holdning maatte være, at det støttede og sympatiserede med de udenlandske Partier, Grupper og Enkeltpersoner, der indtog samme Stilling. Saaledes blev Sympatien for Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Klara Zetkin, Friedrich Adler o. s. v. en Selvfølge der efterhaanden udvidede sig til at omfatte de Grupper af Partifæller, der i hvert Land indtog det samme Standpunkt.

Da derfor disse Grupper i September 1915 samledes i Byen Zimmerwald i Schweiz for at enes og forenes om en fælles Aktion mod Krigen og ved denne Lejlighed udsendte et Manifest, „Til Europas Proletarer", havde Ungdomsforbundet intet Valg. Det *maatte* give sin Tilslutning til dette Manifest og denne Bevægelse*), hvis den ikke vilde svigte sin Overbevisning og sin hidtidige Stilling i disse Spørgsmaal.

I Manifestet, der er undertegnet af Repræsentanter for 11 Landes socialdemokratiske Partier eller Grupper af saadanne, udvikles det, at *en fælles Aktion af „Internationale" er umulig, saa længe dets Repræsentanter staar paa den natio-*

*) Til at vedligeholde og udvikle Forbindelsen mellem de tilsluttede Partier nedsatte Konferencen en *International socialistisk Kommission* (I. S. K.) med Sæde i Bern (siden 1917 Stockholm).

nale Solidaritets Grund sammen med Udbytterklassen, i Stedet for paa Proletariatets internationale Solidaritets og Klassekampens Grund. Betingelsen for en fælles Kamp mod Krigen er derfor *Opsigelse af Borgfreden, Nægtelse af Krigsbevillingerne, Genoptagelse af Klassekampen.*

Fremad gengav den 2. Oktober 1915 dette Manifest og har siden Gang paa Gang — ene af alle danske Blade — tolket Zimmerwalds Anskuelser. For at gøre den danske Arbejderklasse bekendt med, hvad Zimmerwald er og vil, har Forbundet i 1917 udgivet en af Bevægelsens første Sekretær, vor schweiziske Partifælle, Red. *Robert Grimm*, skrevet Pjece »*Zimmerwald og Kienthal*«, der bringer dens Manifester og giver en fortræffelig Skildring af dens Tilblivelseshistorie. (3. Oplag er nylig udkommet).

Fra Partiledelsens Side er Ungdomsbevægelsen bleven stærkt angrebet for denne Stilling. Man har hævdet, at Zimmerwald var en Splittelsesbevægelse, der søgte at danne et nyt Internationale, skønt det gamle stadig bestod, og at Ungdomsbevægelsen, tilsluttet Partiet, der tog Afstand fra Zimmerwald, ikke ogsaa kunde staa tilsluttet denne Organisation.

Ungdomsbevægelsen har heroverfor hævdet, for det første: at Zimmerwaldbevægelsen saa langt fra at splitte tværtimod søger at samle Internationale; for det andet: at Zimmerwald kun er en midlertidig Institution, hvis Eksistens ikke blot ophører, men overflødiggøres i det Øjeblik, da Bureauet i Haag opfylder sine ved de internationale Kongresser fastslaaede Forpligtelser*); for det tredje: at Zimmerwalds Anskuelse falder nøje i Traad med Ungdomsbevægelsens, og at Forbindelsen derfor er naturlig; og endelig for det fjerde: at Ungdomsforbundets Selvstændighed i organisatoriske og internationale Spørgsmaal ikke kan være underkastet den Overenskomst, der bestaar med Partiet.

Naar dertil endnu føjes, at Zimmerwald for Øjeblikket bestaar af ikke mindre end 7 Landspartier (Italiens, Schweiz' Rumæniens, Portugals, Serbiens, Finlands og Norges officielle Partier), 14 socialdemokratiske Partier fra Lande, hvor der er mere end ét soc. Parti (f. Eks. Tysklands uafhængige Socialdemokrati) samt talrige Mindretalsgrupper over hele

*) Herom hedder det i *I. S. K's* Bulletin Nr. 2: „Denne Kommission er ikke en til I. S. B. (Bureauet i Haag) konkurrerende Institution. Den har provisorisk Karakter og vil blive opløst paa det Tidspunkt, *da I. S. B. ifølge Beslutningerne i Stuttgart, København og Basel indleder Kampen mod Krigen*, og ikke mere gør sin Virksomhed afhængig af Tilslutning fra de socialistiske Partier, der endnu i deres Lande understøtter den herskende Klasses Krigspolitik."

Verden, saa vil man forstaa, at Zimmerwald ikke er nogen Luftspejling, men en Realitet, hvis Betydning bestandig vokser.

Men det kan da næppe heller siges at være illoyalt overfor Partiet at staa i Forbund med nogle af Internationales mest ansete Mænd, som f. Eks. *Karl Kautsky* og *Edv. Bernstein*, der jo begge er ledende Mænd i det tyske uafhængige Socialdemokrati. Næppe nogen vil beskylde *dem* for at ville Splittelse, og det er da ikke blot med god Samvittighed i saa Henseende, men ogsaa i Bevidstheden om at være i den internationale Socialismes Aand, at Ungdomsbevægelsen fortsat tilslutter sig Zimmerwald.

Den russiske Revolution og Bolschevikerne.

Da den russiske Revolution i Marts 1917 sprængte Czarismens Lænker og styrkede Haabet om en snarlig Fred, hilstes denne Begivenhed med Begejstring af den socialdemokratiske Ungdom saavel som af Partiet. Men i Stillingen til de Stridigheder, der snart efter opstod i Rusland, viste der sig nogen Forskel. Mens Partipressen stod forsigtig afventende, stillede *Fremad* sig ufortøvet paa Bolschevikernes Side i deres Kamp mod den ententelydige Kerenski og den af ham iværksatte Offensiv, kort sagt: mod de borgerlige Tendenser i Revolutionen. (Se *Fremad* Nr. 7 og 8, 11. Aarg.)

Senere — da den *proletariske* Revolution i Novbr. 1917 brød igennem og Bolschevikerne derved kom til Magten — forenedes Parti og Ungdomsbevægelse atter i en begejstret Hyldest, men ogsaa paa dette Spørgsmaal delte Vandene sig snart. Medens Partipressen fra sin Begejstring efterhaanden slog om i en lunken og tilsidst næsten fjendtlig Holdning mod Bolschevikerne, stod *Fremad* fortsat som deres Forkæmper og Forsvarer. (Se Nr. 16 o. f., 11. Aarg.).

Paa et af Forbundet og de københavnske Afdelinger afholdt Møde gav dette sig Udtryk i følgende eenstemmige Udtalelse:

1200 organiserede Arbejdere, samlet til Møde d. 22. Jan. 1918, hilser med jublende Glæde Proletariatets Sejr i den russiske Revolution. De beundrer den titaniske Kamp, Ruslands Arbejdere, Bønder og Soldater fører mod den mørke Reaktion i deres eget Land og mod hele Verdens bloddrukne Imperialister.

Vi Arbejdere ser med Foragt paa den borgerlige Presses giftige Bagtalelser og nederdrægtige Løgne over den store russiske Revolution.

En saa betydelig historisk Daad som denne Revolution kan borgerlige Hænder ikke besudle.

Gid denne heltemodige Gerning fortsat maa krones med Sejr. Gid det russiske Proletariats Eksempel snart maa blive efterfulgt af vore

Klassefæller i alle Lande, thi kun gennem Handlinger efter Zimmerwalds Principper er en Genrejsning af Internationale atter mulig, og kun gennem den socialistiske Arbejderklasses Sejr sikres Verden en retfærdig og varig Fred.

I Skrift og Tale har Ungdomsforbundet fortsat agiteret for disse Anskuelser hvilket ikke mindst faar Betydning derigennem, at Bolschevikerne og Zimmerwald i den sidste Tid har været Genstand for stærke og haanende Angreb fra „ungsocialistisk" og syndikalistisk Side, saavel i Norge og Sverige som herhjemme.

Denne Kendsgerning er os et nyt Bevis paa vort Standpunkts Rigtighed, og den er af Værdi overfor de Forsøg, der baade fra højre og venstre Side er gjort paa at gøre Zimmerwald og Bolschevikerne til Syndikalister og Antiparlamentarikere.

Den finske Revolution.

Her har Stillingen for Ungdomsforbundets Vedkommende været den samme som overfor den russiske Revolution. Uden Tøven har vor Sympati og vor moralske Støtte været paa „de Røde"s Side. (Se *Fremad* Nr. 20, o. f., 11. Aarg.) Trods Borgerpressens Løgnekampagne, trods Partipressens Lunkenhed har Ungdomsforbundet ufortrødent fortsat indtaget denne Holdning.

Men mere end det: vi har positivt søgt at dæmme op for denne Kampagne, vi har søgt at klarlægge for den danske Arbejder Revolutionens Aarsag og Karakter og i Sammenhæng dermed at gøre ham klart, at den finske Arbejderklasses Kamp ogsaa var *hans* Kamp, og at det derfor var hans Opgave at støtte den.

Det væsentligste Led i dette Forsvars- og Oplysningsarbejde har været et af Forbundet udgivet Skrift: „*Rødt eller Hvidt? Sandheden om Finland*", der forlængst er spredt til sidste Eksemplar. I Anledning af dette Skrift har vi fra den finske Revolutionsregerings Repræsentant i Stockholm, *A. Usenius*, modtaget følgende Skrivelse:

Kammerater!

Hermed vil jeg paa de kæmpende Kammeraters Vegne bringe Eder en Tak for Eders Bestræbelser for at modarbejde den Løgnekampagne, som udøves af de Borgerlige og som desværre tildels har faaet Støtte af det socialistiske Højre. Jeg har af Kammerat Z. Höglund erholdt et Eksemplar af Eders Broschure „Rødt eller Hvidt?", som jeg finder udmærket og ønsker en stor Udbredelse. Jeg beder Eder sende mig nogle Eksemplarer, dels til vort Arkiv her, dels vort Arkiv i Finland og endelig for vore Blade i Finland. Jeg har nemlig af og til sendt

en Del Materiale til Finland og saa da gerne, at ogsaa Eders Broschure kom med.

Med en revolutionær Hilsen

(sign.) *Arth. F. Usenius*

Republiken Finland,
Folkekommissariatets Repræsentant,
Stockholm.

Heller ikke i dette Spørgsmaal har vi Grund til at nære Tvivl om vort Standpunkts Rigtighed. Vor Holdning svarer nøjagtig til den, det første „Internationale" under Karl Marx' Førerskab indtog overfor Pariserkommunen i 1871. Desværre har den finske Revolution allerede lidt Pariserkommunens Skæbne, men det skal i Historiens Blade optegnes, at blandt de Klassefæller udenfor Finland, der ikke svigtede de finske Arbejderes Sag, var ogsaa den danske socialdemokratiske Ungdom.

Valgalliancen.

Sikkert den mest skæbnesvangre af de socialdemokratiske Partilederes Handlinger under Verdenskrigen var Forslaget om og Gennemførelsen af Valgalliancen med det „radikale" Venstre.

Gang paa Gang var Misfornøjelsen indenfor Socialdemokratiet blevet dæmpet med Udtalelser om, at nu skulde det ikke vare længe, før Socialdemokratiet skulde gaa alene til Valg, og dermed vilde det første Skridt til en ny Taktik være gjort.

Tydeligst var dette Forhold til Stede paa Partikongressen i Aarhus 1915. Her skulde Rigsdagsgruppen have staaet til Regnskab for Militærbevillinger, Kongedyrkelsen paa Amalienborg m. v., ligesom der vel ogsaa vilde have været rejst nogen Kritik mod den nye Grundlov. Naar det altsammen „gik i Kongressen", saa var den Beslutning om Valgalliancens Ophør, som Kongressen fik forelagt, meget medvirkende til, at det hele „gled ned".

Paa Natkongressen i 1916 om Ministersocialismen var — som foran paavist — Modviljen mod en Valgalliance ved et eventuelt Valg en meget stærkt medvirkende Aarsag til, at Ministersocialismen gik igennem. Det var kun meget faa, der hævdede: „Hellere et Valg, selv med Alliance, end Ministersocialisme, thi kommer vi først ind paa Ministersocialismens Vej, bliver det svært at slippe ud derfra."

Modstanden mod Valgsamarbejdet med det borgerlige „radikale" Venstre bundede altsaa dybt.

Hvilken Harme og Forbitrelse maatte det da ikke vække, da det blev bekendt, at Partilederne *trods alt* uden Hensyn *vilde* gennemtvinge en Fornyelse af Alliancen.

Naturligvis maatte den socialdemokratiske Ungdom gaa forrest i Kampen mod denne Alliance, hvorledes skulde den ellers kunne opfylde sin Pligt til at være Socialismens Avantgarde.

I *Fremad* og paa Møder samt gennem Pjecen „*Valgalliance eller Klassekamp*" (der spredtes i et Masseoplag i Løbet af de 10 Dage, der var levnet til Agitationen forud for Kongressen, arbejdedes utrættelig for at forhindre den skæbnesvangre Alliance.

Det paavistes, hvorledes Alliancens Fornyelse denne Gang næsten uundgaaelig maatte medføre Faren for i Løbet af kortere eller længere Tid at faa et Blandingsministerium af „Radikale" og Socialdemokrater. Og overfor visse Partilederes Paastand om, at netop *det* undgik man ved Valgalliancen, hævdedes stærkt, at det jo ved Ministersocialismens Gennemførelse var lovet, at dermed slap vi for Valgalliancen, men *nu* fik vi *baade* Alliancen *og* beholdt Ministeren. Endelig gjorde man opmærksom paa, hvilken *Fare for Socialdemokratiets Sammenhold* en Fornyelse af Alliancen var. Dette, at Arbejdernes Parti endnu en Gang under de for Arbejderne saa fortvivlede økonomiske Forhold vilde slaa Flok og Følge med et udpræget kapitalistisk Parti, det vilde enten føre til gold syndikalistisk antiparlamentarisk Holdning hos mange Arbejdere eller bevirke Splittelse af selve Partiet.

Alligevel — trods alt vedtog Partikongressen Alliancen.

Men der var Fremskridt at notere. Vedtagelsen skete kun med 220 St. mod 156. Hvilken glædelig Modsætning var ikke dette til Aarhuskongressen 1915, der kun evnede at mønstre ialt 8 Stemmer mod den af Rigsdagen førte Kurs.

Med Rette bevirkede denne sidste Kendsgerning, at Haabet om en Tilbagevenden til de gamle rene socialdemokratiske Linjer atter voksede frem.

Efter Kongresen.

De skæbnesvangre Virkninger af Valgalliancen viste sig snart.

Det gik saaledes som Alliance-Modstanderne havde sagt. Alliancen blev en Fare for Arbejderklassens politiske Enhed. Sprængningstendenserne viste sig. Og Partiets Splittelse var snart en Kendsgerning.

Den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse fulgte ikke Splittelsen. Den gjorde endnu en Gang de mange løgnagtige Angribere til Skamme. Den viste endnu en Gang, at for den var Partiets Enhed — ikke Enighed — en Ting af meget stor Værdi. Og derfor gik Ungdomsbevægelsen ogsaa ud i Valgkampen paa Socialdemokratiets Side, om end uden særlig Begejstring.

De nye Partier.

Men blev end Ungdomsbevægelsen loyalt staaende indenfor Partiet, var der andre, der brød ud.

Ikke mindre end to nye socialistiske Partier dannedes i København.

Og fra disse — særlig fra det ene af dem — angreb man nu Ungdomsforbundet og tilraabte det:

„I er jo enige med os! I har indenfor Partiet hævdet de samme Anskuelser, vi kæmper for nu. I har indenfor Partiet kæmpet en haard Kamp for Eders Tilslutning til Zimmerwald. Nu kræver Eders Anskuelser og Tilslutningen til Zimmerwald, at I gaar over til os. Bliver I staaende i „det gamle Parti", vil det være et Forrædderi mod Eders Anskuelser."

Ungdomsbevægelsens Svar paa disse Angreb var givet, saavel som paa de hadefulde syndikalistiske Efterplapringer af Angrebene.

Saalidt som Ungdomsbevægelsen Aarene igennem havde kunnet lade sig sin Stilling diktere af enkelte Partiledere, saalidt kunde den lade sig kommandere af nogle faa Mennesker, der fandt paa, at nu skulde der „mir nichts, dir nichts" laves et nyt Parti.

Sandt nok: Ungdomsbevægelsen havde for en stor Del hævdet de samme Anskuelser indenfor Partiet. Men *netop for at fremme disse Anskuelser* maatte Ungdomsbevægelsen kæmpe indenfor Partiet. At gaa ud af Partiet nu var blot at sætte sig selv ud af Spillet og dermed splitte Oppositionen og forringe de Muligheder for en Kursændring, der havde vist sig ved denne Kongres. Men desuden hævdede Ungdomsbevægelsen, at Partiets Enhed var en saa værdifuld Ting, at man ikke — uden at have forsøgt alle andre Midler — kunde forsvare at splitte Arbejderklassen. Valgalliancen var dog trods alt for lidt dertil, navnlig da dens Ophævelse jo desværre ikke — hvad der erkendes af de Udtraadte — vilde have betydet, at Samarbejdet med „de radikale" paa Rigsdagen vilde være hørt op med det samme.

At Ungdomsbevægelsen havde Ret, viste sig tydeligt paa Valgdagen. De to nye Partier mønstrede kun faa Stemmer. Alt hvad der opnaaedes ved Splittelsen var at drage nogle Stemmer bort fra Socialdemokratiets Liste og derved indirekte skænke det radikale Venstre et Mandat.

Siden Valget er de nye Partiers Angreb, eller maaske rigtigere: Kærlighedserklæringer, ikke stilnet af. Det synes at være blevet Hovedopgaven at sprænge Ungdomsforbundet.

Overfor dette et der Grund til at minde om, at det indenfor Ungdomsbevægelsen altid har været Skik at bøje sig for vore Kongressers Beslutning. Ungdomsbevægelsen er saa demokratisk organiseret, at Kongressen er det nøjeste Udtryk for Medlemmernes Vilje. Derfor bør Medlemmerne ogsaa bøje sig for Kongressens Beslutning, og indtil noget andet er vedtaget, gælder Overenskomsten med det socialdemokratiske Parti.

Hvordan forhindres yderligere Partisprængning?

I Gerning har Ungdomsbevægelsen vist, at den ikke vil Splittelse af Partiet. Med saa meget større Ret kan der derfor her siges nogle Ord om disse Forhold.

Haarde Beskyldninger er rettede mod de nye Partier for „Forrædderi" og om lave personlige Motiver. Det turde sikkert være bedst for alt offentligt Liv om disse personlige Angreb ikke fandt Sted. Og hvad angaar Beskyldningen for „Forrædderi", da er Indignationen vist næppe altid helt ægte. Man sporer ikke den samme Indignation saa stærkt i andre Tilfælde. Da et Par Medlemmer af den københavnske Ungdomsbevægelse fornylig gjorde et fortvivlet Forsøg paa at sprænge denne, mærkede man ikke meget til Partiledernes Indignation. Tværtimod. „Social-Demokraten" gav *disse* „Forræddere" den samme Plads i Bladet som den Ungdomsbevægelse, Partiet har Samarbejde med.

Men bortset herfra kan og skal det ikke skjules, at Aarsagen til Partisprængningen ligger dybere.

Disse Aarsager maa fjærnes, om ikke de skal bevirke *nye* Partisprængninger.

Naturligvis er det først og fremmest selve den under Krigen førte Politik med Militærbevillinger osv., der er Ondets Rod. Dersom denne Politik bliver ført ud over Krigens Tid, vil den uvægerlig føre til en dybtgaaende Sprængning af Socialdemokratiet.

Men dernæst maa der gives større Ytringsfrihed indenfor Partiets Rammer, og Partiets Organisationsformer maa demokratiseres.

Socialdemokratiet vil ikke i Længden kunne holde til en Lederfremfærd, hvis Fremgangsmaade er den at brutalt forsøge at undertrykke alle andres Meninger indenfor Partiet. Ungdomsbevægelsen kan her fremfor nogen tale med af bitter Erfaring.

Heller ikke den Maade, hvorpaa de socialdemokratiske Kongresser vælges, kan gaa i Længden, dersom man vil Partiets Enhed. I de sidste Aar er jo de Kongresdelegerede valgte *for et Aar ad Gangen!!!* Det vil sige, at de Delegerede, der paa Kongressen i Februar samledes for at afgøre, om der skulde være Valgalliance eller ej, for manges Vedkommende var valgt ca. 1 Aar i Forvejen, altsaa paa en Tid, da alle troede, at der afgjort *ikke* skulde være Alliance. Med andre Ord: disse Delegerede var slet ikke Udtryk for de menige Partimedlemmers Opfattelse, thi de allerfleste Steder gjorde man sig nemlig ikke en Gang den Ulejlighed at indkalde Partimedlemmerne til Møde for at drøfte Spørgsmaalene.

„Saaledes som der kun er én Arbejderklasse, bør der ogsaa kun være ét Socialdemokrati", hedder det i en af de internationale Resolutioner. Det er rigtigt. Men *Forudsætningerne* er: at de forskellige Anskuelser faar Frihed til at brydes, og at de menige Partimedlemmers Anskuelser kan trænge igennem paa Kongresserne.

Sikrere og bedre end alle Skældsord mod „Forrædderne", vil det være at opfylde disse Forudsætninger.

Positivt Arbejde.

„Ungdomsbevægelsen har forsømt sine egentlige positive Opgaver for den negative at kritisere andre", hedder det ofte fra vore Modstanderes Side.

Vi har foran vist, hvorledes det netop maa være Ungdomsbevægelsens Opgave at hævde Ungdommens Anskuelser i Døgnets Strid. Men Ungdomsbevægelsen har ikke nøjedes dermed. Den har tværtimod i højere Grad end nogensinde tidligere taget sig af Ungdommens særlige Opgaver.

Skulde det maaske ikke være Ungdommens særlige Opgave at kæmpe mod Militarismen, og har Ungdomsbevægelsen ikke gjort dette?

Det bedste Svar er at nævne

Kampen mod »Sikrings«styrken.

Vi har under Afsnittet August 1914 vist, hvorledes Ungdomsbevægelsen fra Krigens første Dag stillede sig skarpt mod enhver Form for Militarisme.

I Handling har dette Standpunkt givet sig Udslag i den utrættelige Agitation for „Sikrings"styrkens Hjemsendelse. Fra Krigens første Dage har det været Ungdomsbevægelsen, der fremfor nogen gik i Spidsen her.

At paavise dette ved Citater er overflødigt. Enhver véd, det er saaledes. I Nr. efter Nr. af *Fremad* er „Sikrings"-styrkens Opretholdelse angrebet, det vilde fylde en Bog at genoptrykke alt, hvad *Fremad* har skrevet mod „Sikrings"-styrken. Fra Møder og fra Forbundets Kongresser er „Sikrings"styrkens Hjemsendelse krævet.

Og Ungdomsbevægelsen har Resultater at notere.

Vi behøver blot at erindre om den store Agitation i Foraaret 1917. Paa 70 Møder med ca. 50,000 Deltagere rejstes Kravet: „Send „Sikrings"styrken hjem!" 35,000 Flyveblade og 4000 Pjecer „Sandheden om „Sikrings"styrken" spredtes. Tilsammen bragte dette 2 Resultater: „Sikrings"styrken formindskedes en Del, samtidig med at hele Befolkningen blev klar over, hvor unødvendig og skadelig Styrken var.

Men hvorledes stillede de, der burde have hjulpet til her, sig til dette Stykke *positive antimilitaristiske Arbejde*?

Syndikalisternes Blad, der gerne vil forpagte den eneste sande Antimilitarisme, havde kun spottende Bemærkninger tilovers. Det var jo ikke antimilitaristisk Agitation med Brodden *mod* Socialdemokratiet. Tilsidst gik det endogsaa saa vidt, at Bladet i en Artikel „Madding" (der maatte fryde enhver Ærke-Militarists Hjærte) hævdede, at hele Agitationen var bestilt Arbejde af den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe for at bortlede Opmærksomheden fra dennes Militærbevillinger.

Saa langt fra at dette var Tilfældet, var Sandheden tværtimod den, at Ungdomsforbundet *før* Agitationens Paabegyndelse fik Meddelelse fra Rigsdagsgruppen, at den ikke vilde støtte dennne Agitation, da man mente, at offentlige Møder vilde skade Sagens Løsning. Hvor fuldkommen forkert, Rigsdagsgruppen her saa. viste sig klart derved, at ca. 2 Maaneder efter, da Ungdomsforbundets Agitation havde omspændt hele Landet, begyndte ogsaa Partiet at holde offentlige Møder.

Altsaa: Trods Bagholds-Angreb fra Syndikalister og Kølighed fra Partilederne blev denne Sag ført igennem.

Ungdomsforbundets øvrige Opgaver

er at varetage Ungdommens særlige Interesser i Samfundet samt at virke for socialistisk Oplysning.

Sikkert fra *alle* Sider vil man erkende, at Ungdomsforbundet i Krigsaarene i *en ganske særlig Grad* har taget sig af Lærlingenes Interesser paa alle Omraader. Saa nogen nærmere Paavisning heraf turde være overflødig.

Det socialistiske Oplysningsarbejde er udvidet meget betydelig. Vi henviser til Forbundets trykte Aarsberetninger, hvor der for hvert Aar er givet en nøje Fremstilling af dette Oplysningsarbejdes Vækst. Her finder vi dog tillige Grund til særlig at nævne det *Studiecirkelarbejde*, der er paabegyndt indenfor Ungdomsforbundet; allerede nu lover dette gode Resultater. Endvidere kan nævnes, at Virksomheden med Spredningen af socialistisk Literatur er mangedoblet, og netop paa dette Omraade har Ungdomsbevægelsen iøvrigt høstet en Række Komplimenter fra saa godt som alle Sider.

Samtidig med den iøvrigt alt andet end „negative" Kritik, er det altsaa lykkedes Ungdomsforbundet i langt højere Grad end hidtil at udføre et positivt Ungdomsarbejde.

Hvor før vi stod . . .

Verdenskrigens fjerde Aar er ved at rinde ud. Snart vil det femte kunne paabegyndes. Mangt og meget har forandret sig i disse Aar, Mennesker, Anskuelser, Forhold, men den socialdemokratiske Ungdom har ikke forandret sig, *den 1. August 1918 staar den hvor den stod 1. August 1914!*

Vi *stod* der, og vi *staar* der. Ikke af Oppostitionslyst, ejheller af Loyalitet. Men derfor, at vor socialististiske Overbevisning bød os det. *Vi kunde ikke andet!*

Meget har vi maattet høre derfor. Trusler mod vor Selvstændighed, Haansord mod vor Loyalitet, Betegnelser som Splittelsesmænd og Kejsersocialister var det Udbytte, vi høstede.

Men vi er tilfredse dermed. Netop denne dobbelte Modvind er os en Borgen for, at vi har valgt det sunde, det rigtige Standpunkt, lige langt fra „de udtraadte Slæber"s og de revolutionære Frasers Politik.

Den socialdemokratiske Ungdom tilstræber ikke at blive et Parti indenfor Partiet. Men den maa hævde den Ytrings- og Bevægelsesfrihed, uden hvilken en *Ungdoms*bevægelse aldrig vil være en Ungdomsbevægelse, men kun en Ammestue. Vidt kan den strække sig af Hensyn til Partiets Enhed,

men truer man dens *Selvstændighed*, er der kun et af to: enten *bliver* Ungdomsbevægelsen og beholder da kun *Navnet*, eller den *gaar* og beholder *Ungdommen*.

For sin egen Skyld skulde Partiet da vise Forstaaelse af Ungdommens særlige Karakter, en Forstaaelse, som Folketingsm., Red. *L. Rasmussen*, Horsens, lagde for Dagen, da han efter Forbundets Kongres i 1915 skrev:

> Det er en Ungdom, som ved, hvad den vil, ikke er bange for at sætte sig store Maal, i de store Grundtræk helt og fuldt slutter sig til det danske Socialdemokratis Program og Taktik, uden dog derfor snorlige at vandre ad de af de ældre betraadte Stier.
>
> Saaledes er det, det skal være. Der er ingen Fare for en Ungdom, der vil fremad og opad, selv om den ogsaa nu og da er lidt voldsom i Fremfarten, og puffer paa de ældre og mere sindige for ogsaa hos dem at faa sat Tempoet noget op.
>
> **Derimod vilde der være Grund til Betænkeligheder, om den socialdemokratiske Ungdom ængsteligt holdt sig tilbage og lod de ældre være forrest i Fremmarschen**
>
> — — og vi hilser med langt større Begejstring en idealistisk, rask fremstormende socialistisk Ungdom end en snusfornuftig, men træg og ugidelig Ungdom, som er ved at falde over sine egne Ben.

— — —

Saaledes staar vi da, midt i Tidens Strøm, trodsende dens Hvirvler, kæmpende os frem, urokkelige i Troen paa vor Ret, sejrssikre i Bevidstheden om den Dag, der — før eller senere — skal vidne, at den socialdemokratiske Ungdom under Verdenskrigen stod hvor den *skulde* og *maatte* staa: *under den internationale Socialismes rene røde Banner!*

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Ungdom under rødt Flag

Ungdomsbevægelsens Historie fra 1870 og til vore Dage.

I dette smukke udstyrede Festskrift (56 store Sider med en Mængde Illustrationer, farvetrykt Omslag), gives en baade fyldig og letlæselig Fremstilling af den socialdemokratiske Ungdomsbevægelses Opstaaen og Udvikling.

Enhver, der vil bedømme Ungdomsbevægelsens Stilling nu, maa læse **„Ungdom under rødt Flag".**

Folketingsm. **E. Wiinblad** skrev om dette Skrift bl. a følgende i en Anmeldelse: „Oversigten over Ungdomsbevægelsen gennem 44 Aar er mønsterværdig i sin knappe Form og klare Stil, og denne Afhandling vil blive en af Kilderne, hvortil Forskerne søger, naar Socialdemokratiets nyere Historie skrives".

SOCIALDEMOKRATISK UNGDOMSFORBUNDS FORLAG

RØMERSGADE 22 KØBENHAVN K. TELF. BYEN 5413.

A/S Industri-Trykkeriet, Kbhvn.